

Μια «άλλη» Ελλάδα

του Χρήστου Γιανναρά

Η «φοβερά του λοιμού απειλή», πανδημία του κορωνοϊού, κατακλύζει ολόκληρο τον πλανήτη μας με τρόπο και φρικώδη οδύνη. Η ιλιγγιώδης ανάπτυξη της ιατρικής επιστήμης, της φαρμακευτικής έρευνας και τεχνολογίας, των θεσμών νοσηλείας, αποδείχθηκαν αθύρματα δραματικής ανεπάρκειας για την ανάσχεση της συμφοράς.

Μέσα σε αυτόν τον εφιάλτη, η περίπτωση της Ελλάδας έμοιασε έκπληξη. Μια καταφανέστατα παρακμιακή κοινωνία, με θεσμούς και λειτουργίες ολοκληρωτικής υποταγής στη συμφεροντολαγνεία και κομματική αντιμαχία, με πολιτικό προσωπικό ευτελέστατων επιδιώξεων, εγωλαγνείας, κλεπτομανίας, διαπλοκής – αυτή η Ελλάδα εξέπληξε.

Βγήκε στην επιφάνεια και ανέλαβε ηγετικές ευθύνες μια άλλη, διαφορετική, απρόσμενη ανθρώπινη ποιότητα. Μια χούφτα άνθρωποι, σε θέσεις-κλειδιά, με κοινό γνώρισμα την πρωτόγνωρη στην εντόπια κοινωνία σοβαρότητα. Καταρτισμένοι, έμπειροι, ευφυείς, διαπρεπείς ο καθένας στην επιστήμη του και στη δουλειά του – τίμιοι Έλληνες.

Χρήστος Γιανναράς

Μίλησαν, αυτοί οι σοβαροί άνθρωποι, «άλλη» γλώσσα. Καμία σχέση με τη γλώσσα των πολιτικών, των δημοσιογράφων, των δεσποτάδων. Γλώσσα που υπηρετεί όχι τις εντυπώσεις, όχι τα κόλπα της έντεχνης παραπλάνησης, του διδακτισμού ή πειθαναγκασμού, αλλά τον πραγματισμό της κοινής ανάγκης.

Γλώσσα, που δεν ενδιαφέρεται να αρέσει, να εντυπωσιάσει, να παραπλανήσει ή να «σώσει» τον αποδέκτη, μεταγγίζει αξιοπιστία και γεννάει την ηρεμία της εμπιστοσύνης. Ιδρύει η γλώσσα των ανιδιοτελών ανθρώπων άλλη ποιότητα σχέσεων.

Θα θυμόμαστε τα αντιπροσωπευτικά ονόματα: Σωτήρης Τσιόδρας, Νίκος Χαρδαλιάς, Βασίλης Κοντοζαμάνης. Φυσικά και ξεμύτισε από τους δημοσιογραφικούς υπονόμους η αποφορά της κακεντρέχειας, της προσπάθειας να μετριαστεί η έκπληξη της κοινής γνώμης.

Ο,τι φοβάται πιο πολύ η κατεστημένη στα πλοκάμια της εξουσίας φαυλότητα, είναι η σύγκριση: το ξεγύμνωμα της μετριότητας, ανικανότητας και διαφθοράς από παρουσίες απεγάδιαστης ποιότητας

και ανιδιοτέλειας.

Ο χαρισματικός Τσιόδρας ξέρει να εμπνέει εμπιστοσύνη. Εκθέτει απειλητικά δεδομένα, όμως η εκφραστική του μεταγγίζει το είδος της αξιοπιστίας που είναι μείγμα εγκυρότητας και ανθρωπιάς:

Ανάμεσα στις λέξεις και μέσα από τις λέξεις γίνεται φανερή η προσωπική ευαισθησία, κάποιες ρωγμές συγκίνησης, η μετοχή στην οδύνη των άμεσα πληγέντων.

Αυθεντικός όταν μίλησε για τις γιαγιάδες και τους παππούδες, θησαύρισμα πολύτιμο για την ελληνική οικογένεια, ή όταν ονομάτιζε με τα μικρά τους ονόματα νοσούντες που την ίδια μέρα είχε επισκεφθεί και τους νοσηλευτές που τους φρόντιζαν.

Η επωνυμία της αναφοράς ζωντάνευε τη ζεστασιά της προσωπικής έγνοιας, ξόρκιζε τον εφιάλτη της απρόσωπης αριθμητικής μονάδας που «ασθενεί» μόνη και ασυντρόφευτη.

Ήταν οι συγκυρίες και η σύμπτωση που έφεραν στην επιφάνεια του δημόσιου βίου αυτή την πολύτιμη, εκπληκτική ανθρώπινη ποιότητα; Θα μπορούσε να προκύψει κάτι ανάλογο, όταν κυβερνούσε τη χώρα ο ΣΥΡΙΖΑ;

Στην Ιστορία (και στη ζωή) απαγορεύονται τα ερωτήματα: «τι θα γινότανε αν» – δεν οδηγούν πουθενά. Τυπικά και λογικά, τον έπαινο για την ανθρώπινη ποιότητα που διαχειρίζεται την πανδημία, τον εισπράττει ο Κυριάκος Μητσοτάκης. Ίσως δεν μάθουμε ποτέ αν ήταν μελετημένες ή συμπτωματικές οι επιλογές του.

Σίγουρα, θα μπορούσαν να απηχούν μια στρατηγική. Αν, κατά κανόνα στη σημερινή Ελλάδα, ο σχηματισμός κυβέρνησης δεν εκφράζει τις ποιοτικές εκτιμήσεις και αυτόβουλες αποφάσεις του πρωθυπουργού, αλλά εσωκομματικές ισορροπίες, απαιτήσεις ξένων πρεσβειών, πιέσεις μεγαλοπλούσιων χρηματοδοτών του κόμματος και εκβιασμούς ιστορικών για το κόμμα οικογενειών, τότε η πρόσφατη τακτική του Κυριάκου Μητσοτάκη θα μπορούσε να εκληφθεί σαν ευφυής στρατηγική:

Εχει υπουργοποιήσει πρόσωπα, για τα οποία κάθε νοήμων πολιτικός θα ντρεπόταν. Τους αφήνει να καμαρώνουν την υπουργοποίησή τους, αλλά τη δουλειά στο υπουργείο την κάνουν κάποια «τζίνια» που ο πρωθυπουργός αξιολόγησε και εμπιστεύτηκε.

Αν φανταστούμε ότι υπάρχει μια τέτοια στρατηγική που μας χάρισε την έκπληξη Τσιόδρα, Χαρδαλιά, Κοντοζαμάνη, θα παραδεχτούμε ταυτόχρονα, ασφαλώς με οδύνη, ότι είναι ακόμα πολύ περιορισμένη, δεν περιλαμβάνονται στη στρατηγική καίρια υπουργεία, όπως το Παιδείας και το Εξωτερικών.

Όμως η χώρα και σε αυτούς τους τομείς σίγουρα διαθέτει ανθρώπινη ποιότητα ικανή να εκπλήξει. Το κριτήριο-πειστήριο της διαφοράς πιστοποιείται αμέσως στη γλώσσα – οι χαρισματικοί μεταρρυθμιστές Παιδείας και Διπλωματίας θα ξεχωρίσουν, όπως ξεχώρισε, με καθολική προφάνεια, η ταλαντούχα ηγεσία στην Υγεία: θα μιλάνε «άλλη» γλώσσα, στους αντίποδες της γλώσσας πολιτικών, δημοσιογράφων, δεσποτάδων.

Η πολιτική που γεννήθηκε από το φοβερό σοκ της απειλής του κορωνοϊού, θα μπορούσε να φωτίσει ένα δίλημμα, απλό και καίριο: Ποια παρουσία στο κοινωνικό - πολιτικό πεδίο θα σημαδέψει εναργέστερα και «ευφημότερον» την Ιστορία:

Η έκπληξη Τσιόδρα, Χαρδαλιά, Κοντοζαμάνη, ή Καραμανλής ο βραχύς, οι λυμφατικές φιγούρες Σημίτη και Σαμαρά, η προεδρία Παυλόπουλου, ο θλιβερός Γιωργάκης, ο ανεκδιήγητος Τσίπρας;

Η συμφορά του κορωνοϊού έφερε με σκληρό, ανήλεο χτύπημα την επίγνωση ότι με την πολιτική οι άνθρωποι δεν μπορούμε να παίζουμε: σε έναν πόλεμο, έναν λοιμό, σεισμό, φονική καταστροφή, η πολιτική διαχειρίζεται τη ζωή ή τον θάνατο.

Κάποτε οι επαγγελματίες της εξουσίας πρέπει να πάψουν να παίζουν εν ου παικτοίς.

12.04.2020

Πηγή: [Καθημερινή](#)